

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FRANKENSTEIN

De Guillem Morales, basat
en la novel·la de Mary Shelley

15/02/18
— 25/03/18

Sala Gran
+12 anys

Durada
2 hores i 20 minuts,
amb entreacte

#frankensteinTNC
#TNCdetothom

Direcció
Carme Portaceli

Assistent de vestuari
Laura Brayda

Producció executiva
Roger B. Sardà

Vols saber-ne més?
Escaneja el codi QR o ves a www.tnc.cat
i hi trobaràs materials complementaris i altres
enllaços d'interès:

Escenografia
Anna Alcubierre

Alumne en pràctiques
de l'Institut del Teatre
de la Diputació de
Barcelona (direcció)
Jaume Viñas

Direcció de produc-
ció de la FEI
Gabriela Flores

Vestuari
Antonio Belart

Producció
**Teatre Nacional
de Catalunya
Factoria Escènica
Internacional**

Il·luminació
Ignasi Camprodon

Alumna en pràctiques
de l'escola Eòlia
Alba De la Cruz

Audiovisuals
Miquel Àngel Raió

Construcció
d'escenografia
**Pascualin
Tallers d'escenografia
Castells, SL**

Carme Portaceli, «*Frankenstein*», de *Mary Shelley*, text de presentació de l'espectacle.

Música original
i espai sonor
Jordi Collet

Guillem Morales, *Sobre «Frankenstein»*.

Coreografia
Ferran Carvajal

Confecció de vestuari
**Sastreria Cornejo
Taller Goretti**

Amb el suport de
ICEC

Mary W. Shelley, *Introducció a Frankenstein*
(edició de 1831). Barcelona: Edicions de
l'Eixample, 1992. [Traducció: Maria-Antònia
Oliver].

So
Efrén Bellostes

I els equips tècnics
i de gestió del TNC.

Agraïments
**Laura Jou
Gestoria Segura
Josep Galindo
Punto Blanco**

Joan Josep Mussarra Roca, *Prefaci
a Vindicació dels drets de la dona*,
de Mary Wollstonecraft, Girona:
L'Art de la Memòria, 2014.

Caracterització
**Laura Pérez
Carla Casals**

REPARTIMENT

Efectes especials
Llorenç Mas

Joel Joan
Criatura

Tomás Fernández Valentí i Antonio José
Navarro, *FRANKENSTEIN. El mito de la vida
artificial*. Madrid: Nuer Ediciones, 2000.

Suport a
la coreografia
Núria Legarda

Àngel Llàcer
Dr. Víctor Frankenstein

Mary Wollstonecraft, *Vindicació dels
drets de la dona, 1792*. Girona: L'Art
de la Memòria, 2014. [Traducció: Joan
Josep Mussarra Roca]

Ajudant de direcció
Ricard Soler Mallof

Lluís Marco
De Lacey / Pare

Román Gubern, *Máscaras de la ficción*.
Barcelona: Anagrama, 2006.

Ajudant d'escenogra-
fia - cap tècnic
Adrià Pinar

Magda Puig
Elisabeth / Agatha

—

Ajudanta de vestuari
Maria Albadalejo

Albert Triola
*Henry / Félix /
Enterramorts*

Gira
Premià (7/4/18), Vic (8/4/18), Valls (14/4/18),
Pineda de Mar (15/4/18), Reus (21/4/18),
Lleida (22/4/18), Girona (5/5/18),
Manresa (6/5/18), Manacor (19/5/18),
Tarragona (24/5/18), Sant Cugat (27/5/18).

Pere Vallribera
William / Enterramorts

Alba De La Cruz
Safie / La Companya

Guillem Morales,
Adaptador

SOBRE *FRANKENSTEIN*

Des que la Carme Portaceli em va proposar d'adaptar la novel·la de Mary Shelley, vaig tenir clar que l'obra començaria en el moment mateix de la creació –de fet, no és amb l'impuls de la creació com tot realment comença? Doncs també així a l'obra, amb Frankenstein donant vida. És un moment dolorós, i l'espectador és colpit per una imatge impactant: Frankenstein i la Criatura alçant-se de terra, posant-se dempeus alhora. Una imatge que ens anuncia que tant Víctor com la seva Criatura estaran connectats per sempre, que entre el creador i l'ésser creat s'establirà un vincle que ja no es podrà trencar mai. I que encara que decideixin rebutjar-se o ignorar-se mútuament, estaran condemnats a complementar-se i a pensar-se l'un a l'altre.

És per això que vaig decidir que l'obra pertanyeria a ells dos, i que la seva estructura seria una alternança dramàtica entre ambdós personatges, destacant la seva connexió vital i traçant recorreguts moralment oposats, uns camins que es divideixen, es desdibuixen i fan trajectòries inverses per retrobar-se després en un mateix punt.

En aquesta estructura triangular i perversa, les discussions científiques es desplacen al territori de les emocions, on es reflexiona sobre la creació de vida, la seva existència i la responsabilitat que tenim sobre ella. Tanmateix, la idea de desafiament a la divinitat, tan important en la novel·la, aquí s'esvaeix davant la idea de la Natura, on la creació ja no pertany a cap déu. Pertany, en certa mesura, a l'ésser humà i pertany, essencialment, a la dona que és capaç de desenvolupar la vida dins seu, de portar-la durant nou mesos i finalment de parir-la. Així, el misteri no resideix en un déu amb obscurs poders creacionistes, sinó en el mateix ventre de la dona.

Això converteix Frankenstein en un personatge profundament sinistre, per més que justifiqui els seus experiments obscens en nom de la ciència. És sinistre perquè opera en contra de la Natura. Perquè crea un ésser viu de cossos morts que ja no poden viure i el crea tot sol, sense comptar amb la dona, i no només fa això, sinó que a més a més, abandona la seva creació. És un viatge a la foscor.

El viatge de la Criatura, en canvi, és en sentit contrari.

És un viatge a la llum. Neix contra natura, com un monstre abominable, és abandonat i només rep menyspreu de tothom. Fins i tot ell mateix es rebutja. I tot i així, és un ésser capaç de desenvolupar

Frankenstein és sinistre perquè opera en contra de la Natura.

coneixement, d'elaborar una ètica i de sentir allò que el converteix en humà, la capacitat d'odiar i d'estimar.

Dos personatges i dos recorreguts completament oposats que transiten per un camí de llums i ombres. I finalment, quan ells es retroben al final del segon acte, sabem que estan predestinats a la tragèdia, perquè és un retrobament entre dos titans que no se suporten, i perquè entenem que per cada un d'ells la presència de l'altre és tan aberrant i inconcebible que no poden fer cap altra cosa que destruir-se mútuament.

Feia molt temps que em ballava pel cap portar a escena aquesta novel·la. De fet, ja fa molt temps que m'apassionen les novel·les romàntiques, la literatura que té com a eix central l'ésser humà, els seus problemes existencials i filosòfics, el bé, el mal, la superació, els principis, la vida, el dolor, l'amor, la mort. Totes aquelles preguntes davant de les quals no tenim respostes. Tal com diu la Criatura a De Lacey, «Com més aprenc, menys entenc el que m'envolta». Totes aquelles preguntes que ens uneixen amb els éssers humans de qualsevol època, de qualsevol lloc.

En la novel·la genial de Mary Shelley hi ha unes atmosferes entre reals i poètiques, terrorífiques i belles, que conviuen tota l'estona d'una manera natural perquè al darrere sempre hi ha les persones, les seves obsessions, els seus turments, la seva lluita per la felicitat. I el bé i el mal. Aquests dos camins que, com diu De Lacey, sempre es presenten davant de qualsevol situació perquè nosaltres puguem triar. «Sempre es pot escollir», diu.

El Creador i la Criatura. La persona que ha volgut crear vida tot desafiant la natura i la seva incapacitat per assumir cap conseqüència. Víctor Frankenstein crea un ésser humà i l'abandona immediatament enmig d'un món desconegut per a ell. Un viatge a la foscor d'un personatge que havia nascut per tenir

«Com més aprenc,
menys entenc el que
m'envolta».

tota la llum del món. La seva incapacitat per enfrontar-se al que ell ha fet convertirà la Criatura en el seu fantasma, en allò d'ell mateix al que no és capaç d'enfrontar-se.

La Criatura, un ésser humà que ha vingut al món per la decisió d'un altre, com qualsevol de nosaltres, i que, a causa de la seva monstruositat, és abandonat immediatament. Només néixer ja coneix l'abandonament, el dolor, el rebuig i la ràbia. Però finalment coneix De Lacey, que l'ensenya a parlar, a llegir, a escriure, a pensar, a estimar. Un viatge, doncs, de la foscor a la llum.

El vincle entre aquests dos personatges, la seva connexió, està per sobre dels fets. Quan la Criatura llegeix el diari

del seu creador on explica exactament els passos que ha seguit per crear-lo, es produeix el retrobament.

Una de les coses més divertides d'aquest procés va ser quan en Guillem i jo ens anàvem trobant amb la novel·la de

la Mary Shelley subratllada i decidíem què era essencial que hi fos i què no ho era. Aquí vam recollir aquesta atmosfera tan especial que serveix per parlar de conceptes bàsics de l'existència humana. I sempre vam dir que les paraules que l'autora posava en boca dels seus protagonistes havien de ser les que nosaltres posaríem en boca dels nostres.

Aquesta obra demana una implicació profunda dels seus intèrprets. No puc més que agrair a la nostra companyia que m'hagin prestat l'ànima i el cos durant un temps per transmetre-us aquesta obra extraordinària i plena de vida. Perquè sense aquesta vida no hauríem pogut explicar això tan bonic.

I ara, que la gaudiu com ho hem fet nosaltres durant tot el nostre procés de creació.

Mary W. Shelley, Introducció a *Frankenstein* (edició de 1831). Barcelona: Edicions de l'Eixample, 1992. [Traducció: Maria-Antònia Oliver].

De jove, vaig viure sobretot al camp, i vaig passar força temps a Escòcia. [...] Aleshores escrivia, però amb un estil d'allò més vulgar. Va ser

sota els arbres de les terres que pertanyien a la nostra casa, o als vessants pelats de les muntanyes sense arbres dels voltants, on van néixer i es van alimentar les meves obres i els somnis eteris de la meva imaginació. No em vaig fer heroïna dels meus contes. La vida em semblava una qüestió massa tòpica pel que feia a mi. No em podia imaginar el meu destí ple de penes romàntiques o d'esdeveniments meravellosos; però no estava limitada a la meva pròpia identitat i podia poblar les hores amb creacions que em semblaven molt més interessants a aquella edat que les meves pròpies sensacions. [...]

L'estiu del 1816 vam anar a Suïssa i ens vam convertir en els veïns de Lord Byron. [...] Resultà ser un estiu humit, i la pluja incessant sovint ens obligava a tancar-nos a casa uns dies. [...] «Cadascun de nosaltres escriurà una història de por», va dir Lord Byron; i la seva proposta va ser acceptada. Érem quatre. El noble autor va començar un conte, un fragment del qual va imprimir al final del seu poema de *Mazepa*. Shelley, més avesat a expressar idees i sentiments en la resplendor d'una brillant imatgeria, i en la música dels versos

més melodiosos que ornem el nostre llenguatge, que no pas a inventar el mecanisme d'una història, en va començar un basat en l'experiència de la primera etapa de la seva vida. El pobre Polidori va tenir una idea horrorosa sobre una dona

amb una calavera en comptes de cap [...].

Jo em vaig concentrar a *pensar en una història*, una història que pogués rivalitzar amb les que ens havien incitat a aquesta tasca. Una que s'adrecés a les misterioses pors de la

nostra naturalesa, i que despertés un horror apassionat; una que fes que el lector tingués pànic de mirar al seu voltant, que glacés la sang a les venes i accelerés els batecs del cor. Si no aconseguia això, la meva història de por no seria mereixedo-

ra d'aquest nom. Vaig pensar i meditar... debades. Sentia aquella profunda incapacitat d'invençió, la més gran desgràcia d'un autor, quan un avorrit no-res respon a les nostres angoixants invocacions. «Se t'ha acudit cap histò-

Em vaig concentrar en una història que s'adrecés a les misterioses pors de la naturalesa humana.

ria?», em preguntaven cada matí, i cada matí em veia obligada a contestar amb una humiliant negativa.

Tot ha de tenir un principi, com deia Sancho Panza, i aquest principi ha d'estar relacionat amb alguna cosa anterior. Els hindús donen al món un elefant com a suport, però col·loquen l'elefant sobre una tortuga. Inventar, cal admetre-ho humilment, no consisteix a crear a partir del buit, sinó a partir del caos; en primer lloc s'han d'aconseguir els materials: es pot donar forma a substàncies fosques, informes, però no es pot inventar la substància mateixa. En tots els casos de descobertes i d'invents, fins i tot els que pertanyen a la imaginació, se'ns recorda constantment la història de Colom i el seu ou. La invenció consisteix en la capacitat de valdre's de les aptituds d'una matèria, i en el poder de modelar i afaïonar les idees que suggereixi. [...]

Fins i tot havia passat l'hora de les bruixes, quan ens vam retirar a descansar. Quan vaig reposar el cap sobre el coixí, no vaig dormir, ni es pot dir que pensés. La meva imaginació, sense demanar-li-ho, es va apoderar de mi i em va guiar, oferint-me les successives imatges que van aparèixer a la meva ment amb molta més intensitat que la dels límits normals del somni. [...] Prompta com la llum i igualment reconfortant fou la idea que em va irrompre. «¡Ho he trobat! El que m'ha terroritzat a mi, terroritzarà els altres; i només necessito descriure l'espectre que m'ha obsessionat aquesta nit.» L'endemà vaig anunciar que se m'havia *acudit una història*. Vaig començar aquell dia amb les paraules: «Una trista nit de novembre», fent només la transcripció dels macabres terrors del meu somni. [...]

Joan Josep Mussarra Roca, Prefaci
a *Vindicació dels drets de la dona*,
de Mary Wollstonecraft, Girona:
L'Art de la Memòria, 2014.

Mary Wollstonecraft (1759-
1797) [la mare de Mary She-
lley] va viure una vida breu,
poc convencional i certament
tumultuosa. Havia passat

una infantesa difícil, marcada per la precarietat econòmica i la violència del pare envers la mare. El seu caràcter rebel la va dur a una existència agitada. Va lluitar per assolir una independència econòmica i una respectabilitat intel·lectual normalment inaccessibles a una dona del seu temps. Va defugir el matrimoni durant la joventut —encara que li coneixem relacions amb diferents homes, d'un dels quals, Gilbert Imlay, va tenir una filla il·legítima, Fanny—, i va voler viatjar a França per presenciar de primera mà el procés revolucionari que llavors s'hi esdevenia. En aquesta mateixa època, freqüenta els cercles de pensadors radicals i hi coneix el protoanarquista William Godwin. Tot i que la relació inicial entre tots dos sigui francament dolenta, acabaran per iniciar un afer i finalment es casaran el 1797, en saber que Mary havia quedat embarassada. El mateix any, Mary Wollstonecraft moria de complicacions postpart pocs dies després de donar a llum una altra dona notable, Mary Shelley, la futura autora de *Frankenstein*.

**Wollstonecraft va escriure
les seves obres en només
deu anys i va crear-se una
reputació com a escriptora
i filòsofa.**

Wollstonecraft va ser
prou coneguda en vida. Va es-
criure les seves obres en no-
més deu anys, els últims de la
seva existència, i en va tenir
suficient per crear-se, de ma-
nera immediata, una reputa-
ció com a escriptora i filòsofa.

El qui havia estat el seu
marit, el protoanarquista William Godwin, publica l'any 1798
unes *Memoirs* sobre la seva difunta esposa, un llibre benin-
tencionat de records que va tenir un efecte molt diferent del
que havia desitjat: la narració de la vida, com dèiem, poc con-
vencional de Mary Wollstonecraft, i sobretot les revelacions a
propòsit dels seus diversos afers amorosos, varen ser motiu
d'un notable escàndol i van destruir la reputació de l'autora.
Aquest és l'inici del descrèdit i la caricaturització que Wolls-
tonecraft va sofrir a començaments del segle XIX, i del poste-

rior oblit en què va caure la seva obra. El seu radicalisme il·lustrat, utòpic i racionalista no anava amb el nou segle. No seria reivindicada fins a l'auge del moviment pels drets polítics de la dona a partir de la dècada de 1880. Des de llavors,

i sobretot durant les últimes dècades, ha suscitat un gran interès com a escriptora i com a precursora del feminisme contemporani. [...]

La vindicació dels drets de la dona apareix el 1792.

El seu radicalisme il·lustrat, utòpic i racionalista no anava amb el nou segle.

[...] Se centra en l'educació i en els costums privats, perquè aquest és l'àmbit en què l'autora creu que cal actuar. [...]

Un dels apartats finals del llibre tracta, precisament, de la necessitat d'establir escoles adequades, i d'ensenyar els nens i les nenes dins d'una mateixa aula. Però el seu projecte té un caràcter més general: cal destruir el que ella considera nocions equivocades sobre el caràcter de l'home i de la dona, sobre el tracte que han de rebre l'un i l'altra, sobre les lectures que han de freqüentar, les diversions que han de practicar, el tipus de relacions socials que han d'establir. Una de les seves principals preocupacions és abolir l'imperi de les emocions i de la sensibilitat, que considera guies inadequades per a la conducta humana. Cal entendre-ho bé: Mary Wollstonecraft considera que allò que podríem anomenar l'educació sentimental de la seva època és un mitjà de manipulació, una manera de limitar les perspectives de la persona, que solament poden desenvolupar-se per mitjà de la raó. [...] Per a Mary Wollstonecraft, la quasi sacralitat de l'amor en la societat de finals del XVIII impedeix que la dona es faci una veritable idea del món i li talla les ales. No és una simple afirmació dogmàtica, sinó les conclusions d'una persona que, de fet, s'havia lliurat als turments de l'amor amb una seriositat inusitada.

Tomás Fernández Valentí i Antonio José Navarro, *FRANKENSTEIN. El mito de la vida artificial*. Madrid: Nuer Ediciones, 2000.

¿Dónde está el horror en *Frankenstein o el moderno Prometeo*? Tal vez se halla agazapado entre los plie-

gues de su feroz discurso ético. «Cuando miras hacia el abismo, el abismo también te mira a ti», escribió Nietzsche, y ese abismo al que se asoma Mary Shelley en la novela le devuelve una terrible imagen de ella, y por extensión, de nosotros mismos. El ansia de lucha contra aquellos que detentan el poder oprimiéndonos, impasibles ante el agravio o el dolor; la sed de justicia, e incluso, de venganza, contra quienes nos niegan su compasión, su cariño, su comprensión, enarbolando orgullosos nuestro descontento, nuestra insatisfacción... Detrás de todo ello, bullen las relaciones Dios-Humanidad, padre-hijo, autoridad-individuo, ligadas a una larga lista de atropellos y humillaciones que revelan lo peor de la naturaleza humana. *Frankenstein o el moderno Prometeo*, a través del enfrentamiento de Victor Frankenstein con su Criatura, sublima el mito del rebelde dejando al descubierto las carencias y horrores existentes en la organización religiosa, familiar y política de la sociedad, posteriormente subrayadas por Marx y Freud en sus textos. En definitiva, tal como indica Joan Prat Carós, *Frankenstein o el moderno Prometeo* explicita de forma clara y tajante una tesis: lo que no debe ser un padre, un gobernante y un dios. [...]

«Debía ser vuestro Adán, pero más bien soy el ángel caído a quien negáis toda dicha (...) Satanás tenía al menos compañeros, otros demonios que lo admiraban y animaban. Pero yo estoy solo y todos me desprecian (...) Yo era bueno y cariñoso, el sufrimiento me ha envilecido», exclama la Criatura, dolida, desesperada. La imposibilidad de llevar a término una vida normal, la añoranza por el afecto y el cuidado de su creador, la obligarán a asumir su condición satánica: «Si no estoy ligado a nadie ni amo a nadie, el vicio y el crimen deberán ser, forzosamente, mi objetivo. El cariño de otra persona destruiría la razón de ser de mis crímenes (...) Mis vicios son los vástagos de una soledad impuesta, y mis virtudes surgirían necesariamente cuando viviera en armonía con un semejante». Parafraseando a Manuel Serrat Crespo, se busca a cualquier precio la muerte de Dios, la muerte de un Dios inflexible en sus designios,

convencido de que sólo de él depende su felicidad. La muerte de Dios es el principio de toda libertad, pero también del mal perfecto, redondo, acabado. Las sombras de la tragedia se ciernen sobre *Frankenstein o el moderno Prometeo*. Y cuando Dios, el padre, la autoridad, ha muerto, el rebelde satánico da por finalizada su misión. Pero en su victoria únicamente puede ser dueño de su muerte, ya que, de alguna manera, sus destinos van ligados: la existencia de uno sin el otro no tiene sentido.

[...] Retomando el concepto de *simpatía* acuñado en los filósofos del siglo XVIII, *Frankenstein o el moderno Prometeo* anticipa la problemática moderna acerca de la incapacidad humana por comprender los pensamientos y emociones de quien es diferente, del Otro. Pero subsiste, bajo esta autodestructiva actitud, la intuición de algo mucho más inquietante. El Monstruo es una especie de *alter ego* de Victor Frankenstein. Su ciclópea estatura, sus notables capacidades físicas e intelectuales, hacen de él una especie de superhombre a la manera de Nietzsche, que ha recuperado sus instintos vitales, dotado de una nueva moral nihilista, sin adoctrinamientos, que vive aferrado con fuerza a su amor por la vida. Sin duda, en algún tenebroso rincón de su

narcisista sueño demiúrgico, Víctor se vio a sí mismo de esta manera. Así pues, su obsesión por destruir a la Criatura es un anhelo de borrar la prueba material de su frustración sobre lo que él jamás será: honesto, noble,

sabio, sensible, condenado a sufrir eternamente por sus virtudes, no por sus defectos. El verdadero Prometeo moderno no es Frankenstein, sino su *doble*, su Creación, quien señala, con dedo acusador, a esa humanidad kantiana «que se atreve a saber» sin tener claros los objetivos, los valores, que deben estructurar su racionalista desafío a la Naturaleza. [...]

Por ello, la dramática sensación de soledad, de completa exclusión, que se apodera de la Criatura, a causa de su monstruosidad, adquiere dimensiones trágicas. La deformidad física no es equiparable a la deformidad psicológica. La Criatura lo sabe bien, pues ella es noble, bondadosa; única-

«Debía ser vuestro Adán,
pero más bien soy el ángel
caído a quien negáis toda
dicha.»

mente necesita el amor de sus presuntos semejantes. Pero al percibir la repugnancia y agresividad del género humano, incluso tras salvar a una niña de perecer ahogada, su sufrimiento se hace insoportable. ¿Quiénes son en realidad los monstruos? ¿Quién es realmente el ente anormal y temible? Sin embargo, los padecimientos de la Criatura no terminan aquí. Experimenta otro gran dolor al mostrarse incapaz de controlar la metamorfosis interior que, contra su voluntad, va operándose en él. Torturado en su carne y en su espíritu, aprende a odiar, a matar, y el monstruo *ficticio* —el que sólo existía en la mirada de los hombres— se erige en un monstruo *real* —palpable en los cadáveres que va dejando a su paso. Recordemos que, muy cuidadosamente, Mary Shelley utiliza la palabra «monstruo» unas siete veces en toda la novela, y siempre en boca de Victor Frankenstein o de otros humanos. Isabel Burdiel destacaba que el creador «se convierte así en culpable de los mismos vicios de la sociedad que ha querido reformar». *Frankenstein o el moderno Prometeo* es la primera obra de ficción que se atreve a cuestionar el moralismo burgués tradicional, que identifica lo bello con lo bueno y lo feo con lo malo, en una época donde la ética y la estética apenas habían iniciado su separación.

ACTIVITATS — FRANKENSTEIN

Cinema

Cicle Per amor a les arts
El espíritu de la colmena
(dir. Víctor Erice, 1973)
Filmoteca de Catalunya
13/02/18, 17 h
Entrada individual: 4 €
www.filmoteca.cat

Antonio José Navarro conversa amb Albert Lladó

Lectures escèniques
Bibl. Horta – Can Mariner
19/02/18, 19 h
Activitat gratuïta

Col·loqui amb Antonio José Navarro

TNC, Sala Gran
23/02/18, després de la funció
Activitat gratuïta

Presentació de publicació

La primavera pendent (Comanegra, 2018)
TNC, vestíbul principal
01/03/18, 18.45 h

PROPERES ESTRENES

08/03/18 – 08/04/18

Sol solet
Àngel Guimerà
Sala Petita

05/04/18 — 29/04/18

Que rebotin els actors
Gabriel Calderón
Sala Tallers

14/04/18 — 15/04/18

La consagració de la primavera
Í. Stravinski / R. García Tomàs
/ V. Szpunberg
Sala Gran

03/05/18 — 10/06/18

La importància de ser Frank
Oscar Wilde
Sala Petita

CAFETERIA RESTAURANT DEL TNC

Àmplia varietat de *montaditos* i entrepans. Tapes postfunció per compartir que canvien segons mercat. En els espectacles amb entreacte, menú Express, Bon Vivant i Bon Vivant Vegà per trobar-s'ho tot a punt a l'entreacte (imprescindible reserva prèvia). Reserves: 933 065 729.

SINGULARIS

Fotos: David Ruano
Disseny: Forma
DL B 3170-2018

Patrocinador

Damm
Fundació

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

